

Arrest

nr. 323 832 van 24 maart 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ABDUL
Borsbeeksebrug 34/1
2600 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 23 oktober 2024 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 september 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 februari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat A. ABDUL en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekende partijen dienen op 12 april 2023 een verzoek om internationale bescherming in. Tweede verzoekende partij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 26 maart 2024 en eerste verzoekende partij op 29 maart 2024.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 19 september 2024 de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissing genomen ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te hebben en een Arabier te zijn. U bent een soennitisch moslim. U bent geboren in de straat Al-Aswaq Al-Marakiza, Al-Shaab Al-Tujar wijk, wijk Al-Adhamiya, stad Baghdad. In 2017, toen u 15 of 16 jaar oud was, brandde jullie huis af. Hierna verhuisden u en uw familie telkens van de ene naar de andere plaats in de stad Baghdad, en verbleven jullie bij familieleden en vrienden van uw vader, o.a. in Al-Bounouk wijk, Al-Qarrada wijk en Al-Shaab wijk. Uw vader bevindt zich momenteel in Turkije, in het district Bashalevalar, provincie Balikesir. Uw moeder en zus T. bevinden zich momenteel in België, waar ze op 4 september 2018 de vluchtelingenstatus verkregen (...). Uw broer M. bevindt zich momenteel tevens in België, waar hij op 12 april 2023, samen met u, een verzoek om internationale bescherming indiende (...).

U en uw familie woonden in een overheersend sjiietische wijk, en ook alle wijken rondom rond kenden een sjiietische meerderheid. Op 7 november 2017 vond uw vader, die een zaak had in auto-onderdelen, op de koer van jullie huis een dreigbrief van "Al-Hashd al-Sha'abi", waarin stond dat jullie jullie huis moesten verlaten, zo niet zouden ze het in brand steken. Diezelfde dag nog deed uw vader aangifte hiervan bij het politiekantoor van Al-Shaab. Ze namen de bedreiging echter niet serieus.

Op 12 november 2017 werd uw zus T. na school meegenomen door drie personen, waarschijnlijk leden van Al-Hashd Al-Sha'abi. Uw vader ging uw zus elke dag van school ophalen, maar was die dag vijf minuten later. Toen uw zus niet kwam opdagen op de door hun afgesproken plaats, ging uw vader aan enkele meisjes die er aan het wachten waren, vragen of ze T. hadden gezien. Ze zeiden dat er drie personen met een auto waren gestopt en T. in de auto hadden gesleurd. Uw vader ging een paar uur later aangifte doen bij hetzelfde politiekantoor.

Toen hij terug thuis was, kreeg hij telefoon en werd hem gezegd dat hij 50 miljoen dinar moest betalen indien hij zijn dochter zou terugzien, en dat hij geen politie mocht contacteren. Hij kreeg drie dagen de tijd.

Twee dagen later belden ze uw vader opnieuw en vroegen hem of het geld klaar was. Uw vader zei van wel, en vroeg om de stem van zijn dochter te kunnen horen, maar dit weigerden ze. Ze zeiden hem dat hij het losgeld in een zwarte vuilniszak moest steken, en bij Jisr Al-Kanad moest achterlaten. Op de derde dag na de ontvoering deponeerde uw vader het geld zoals gevraagd. Een paar uur later kwam uw zus terug thuis.

Na haar ontvoering was uw zus echter altijd angstig, en psychisch niet meer normaal. Ze was meestal wakker 's nachts. Een maand later merkte uw zus daardoor 's nachts dat er brand was in jullie huis. Ze riep en jullie werden wakker en vluchtten via het dak. Uw vader ging eerst nog een tas halen waarin hij documenten bewaarde. Uw broer sloeg er echter niet in samen met jullie het huis uit te vluchten, en uw vader ging daarom terug naar binnen om hem te zoeken. Hij en uw broer slaagden erin uit de brand te ontsnappen.

Ongeveer zeven maanden na de brand, op 15 juli 2018, verlieten uw moeder en uw zus T. Irak.

Op 25 september 2019 gingen uw vader, uw broer en u naar Iran in het kader van een procedure van gezinshereniging. Deze mislukte echter, en op 3 oktober 2019 keerden jullie terug naar Irak.

U verliet Irak, samen met uw vader en broer M., eind maart 2021. Jullie reisden naar Turkije. Hier verbleef u ongeveer twee jaar. Op 29 maart (2023) verlieten u en uw broer Turkije, en reisden jullie via enkele onbekende landen naar België, waar jullie op 11 april 2023 aankwamen, en daags nadien een verzoek om internationale bescherming indienden.

Bij terugkeer naar Irak vreest u voor uw leven, en daarnaast heeft u er geen toekomst of familie meer.

Ter staving van uw asielverzoek legt u een originele inventaris van de door u meegebrachte stukken neer. U legt ook de kopieën neer van volgende documenten: uw identiteitskaart, alsook die van uw vader en uw broer, uw nationaliteitsbewijs, alsook dat van uw vader en uw broer, uw paspoort, alsook dat van uw vader en uw broer, uw verblijfsdocument van Turkije, alsook dat van uw vader en broer, een ouder Turks verblijfsdocument van u, een coronatest van uw vader, een volmacht van uw moeder, een levensattest van uw moeder, een visum van uw vader, informatie van het ziekenhuis waar uw vader geopereerd werd, mailverkeer met een advocaat, een document omtrent de afspraak bij de Iraanse ambassade, documenten van het OCMW te Lier, een dreigbrief, en de twee aangiftes/processen-verbaal omtrent de eerste bedreiging en de ontvoering. Tenslotte legt u tevens foto's neer van de operatie van uw vader, alsook foto's van jullie afgebrand huis.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient in hoofdorde te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Zo dient te worden opgemerkt dat het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geen geloof kan hechten aan de door u aangehaalde verklaringen in verband met uw problemen.

U verklaart dat jullie op 7 november 2017 een dreigbrief ontvingen, waarin stond dat jullie de woning moesten verlaten, zo niet zouden jullie verbrand worden (CGVS, p. 14 & 16). Aangaande dit asielmotief is het

bevreemdend dat uw broer M. initieel stelde dat ze ermee dreigden jullie te onthoofden mochten jullie de woning niet tijdig verlaten, alvorens daarna ook te verklaren dat ze jullie huis in brand zouden steken op jullie hoofd (CGVS M., p. 11 & 15). Van enige bedreiging met onthoofding maakt u dan, bizar genoeg, geen enkele melding. Nochtans betreft dit toch een zeer bedreigende woordkeuze dat men in alle redelijkheid kan verwachten dat u en uw broer hiervoor gelijklopende verklaringen afleggen. Moet hier voor de volledigheid ook opgemerkt dat u in de vragenlijst van het CGVS (opgesteld door een medewerker van de DVZ, dd. 3 juli 2023, vraag 5) evenmin met enig woord heeft gerept over een mogelijk dreigement met onthoofding. Gevraagd van wie die dreigbrief kwam, stelt u dat deze uitging van Al-Hashd al-Sha'abi, aangezien zij de dominante militie waren in de wijk waar jullie woonden (CGVS, p. 16; CGVS M., p. 11). Gevraagd waarom jullie dan plots die ernstige bedreiging ontvingen, antwoordt u dat jullie dit zelf niet weten, maar u vermoedt dat dit was omdat jullie de enige soennieten waren in de wijk, en uw vader ook in een sjiitische wijk werkzaam was (CGVS, p. 17). Later echter stelt u dan weer dat er in uw wijk wel nog andere soennieten woonden, maar heel weinig en dat dit oude mensen waren (CGVS, p. 18). U legt hierover aanvankelijk dus evenzeer uiteenlopende verklaringen af. Ook uw broer M. stelt dat in jullie wijk Al-Shaab ongeveer negentig procent van de inwoners sjiieten waren, hetgeen dus doet vermoeden dat er nog wel andere soennieten - ook al was dit procentueel een minderheid naast jullie woonachtig waren (CGVS M., p. 4). Uw moeder verklaarde tijdens haar persoonlijk onderhoud dat er nog andere soennieten in jullie wijk woonachtig waren (CGVS B. H., p. 13). Daarnaast gesteld dat jullie toch al lang als soennieten in deze overwegend sjiitische wijk woonden, verklaart u dat uw vader vroeger nog niet gekend was, maar dat vanaf hij zijn zaak (in auto-onderdelen) had, mensen meer over hem en jullie familie te weten kwamen (CGVS, p. 17). U stelt echter dat uw vader met zijn zaak startte ongeveer vijf jaar voor deze bedreiging (CGVS, p. 17). Dat jullie echter gedurende deze vijf jaar geen problemen ondervonden, ondanks dat uw vader reeds zijn zaak had geopend, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw eerdere verklaring waarom jullie plots een bedreiging ontvingen. Bovendien is het niet aannemelijk dat uw burens in de wijk totaal niet op de hoogte zouden zijn geweest van jullie soennitische identiteit. Hiernaar gevraagd, stelt u dat soennieten die geen succes hebben niet zo interessant zijn voor sjiieten, maar dat uw vader succesvol was sinds de opening van zijn zaak en heel goed verdiende (CGVS, p. 17). U antwoordt met andere woorden naast de kwestie, want ook in bovenstaand geval veronderstelt dit dat jullie burens/wijkgenoten op de hoogte waren van jullie soennitische achtergrond. U stelt tevens dat u altijd al gepest werd op school, waarbij kinderen riepen dat ze soennieten zouden doden (CGVS, p. 13 & 17). U werd uitgesloten en gediscrimineerd (CGVS, p. 13). Deze verklaringen staan opnieuw haaks op uw eerdere verklaring dat de mensen in uw wijk voordien niet op de hoogte waren van jullie soennitische identiteit. Uw wijzigende verklaringen hieromtrent ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verhaal. Uw broer M. echter, verklaart dan weer dat weinigen in die sjiitische wijken wisten dat jullie soennieten waren (CGVS M., p. 6). Hij verklaart dus dat dit wel degelijk geweten was door enkelen. Op de vraag waarom jullie op dat moment ineens bedreigd werden terwijl jullie voordien met rust werden gelaten, antwoordt uw broer M. dat de milities sterker en sterker werden en alsmaar meer en meer wilden (CGVS M., p. 14). Hij geeft hier dus een andere reden voor de plotse bedreiging; niettegenstaande blijft hij daarin ook bijzonder vaag en is het nog altijd niet duidelijk wat ineens de oorzaak of aanleiding was tot dat ernstig dreigement.

Uw vader zou dezelfde dag van het dreigement een klacht zijn gaan indienen bij het politiekantoor in Al-Shaab (CGVS, p. 14 & 18). U stelt echter dat de politie het dreigement niet serieus nam (CGVS, p. 18; CGVS M., p. 15). Gevraagd of uw familie nog andere veiligheidsmaatregelen nam, stelt u dat jullie geen voorzorgsmaatregelen konden nemen omdat uw vader geen machtige mensen kende, en dat het geen zin had want, als men niet op de politie kan rekenen, op wie dan wel (CGVS, p. 18). U verklaart dat u na deze dreigbrief gewoon naar school bleef gaan; ook uw vader bleef gewoon zijn werk doen (CGVS, p. 19-20). Jullie gebrek aan actie of initiatief ondermijnt de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van de bedreiging in uw hoofd. Gevraagd waarom jullie dan bijvoorbeeld niet thuis bleven, antwoordt u plots dat jullie dachten dat het niet serieus was en dat een willekeurig iemand dat dreigement daar zomaar had gegooid (CGVS, p. 18, CGVS M., p. 15). Uw broer M. verklaart bovendien dat jullie niet direct een andere woning konden vinden (CGVS M., p. 15). Dit is niet serieus. Dat jullie een dergelijke bedreiging dan plots niet ernstig namen, doet de wenkbrauwen fronsen. Dat jullie niet onmiddellijk konden verhuizen, kan worden aangenomen, doch hadden jullie misschien wel de mogelijkheid tijdelijk elders (bij familie of kennissen) in te trekken en de kat uit de boom te kijken.

Moet in deze context toch ook worden opgemerkt dat het merkwaardig is dat u de originele dreigbrief niet kan neerleggen, omdat uw vader die na het indienen van de klacht bij de politie zou hebben weggegooid (CGVS, p. 19). Daarenboven, tijdens uw gesprek bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), werd u gevraagd of u deze dreigbrief nog had, waarop u antwoordde dat deze zich op dat moment bij uw moeder in Lier bevond (CGVSvragenlijst, vraag 5). Hiernaar gevraagd tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS, stelt u dat u misschien verkeerd begrepen werd, en waarschijnlijk bedoelde dat uw moeder van de dreigbrief op de hoogte was (CGVS, p. 19). Dit is geen afdoende argument voor uw incoherente verklaringen aangaande de dreigbrief en of deze actueel nog in jullie bezit is. Wat er ook van zij, dat uw vader een dergelijk belastend stuk zomaar zou hebben weggegooid is weinig aannemelijk.

U verklaart vervolgens dat uw zus op 12 november 2017 werd ontvoerd (CGVS, p. 14-15, CGVS M., p. 5). Gevraagd door wie zij werd meegenomen, stelt u dat het waarschijnlijk door Al-Hashd Al-Sha'abi was (CGVS, p. 20). Dat jullie te maken had met deze militie betreft aldus een loutere veronderstelling in uw

hoofde. Gevraagd of de meisjes die uw vader inlichtten over de ontvoering van jullie zus de daders hadden kunnen herkennen, stelt u dat u denkt van niet omdat ze waarschijnlijk onherkenbaar waren (CGVS, p. 20). Opnieuw betreffen dit loutere vermoedens, die u duidelijk niet heeft afgetoetst en/of bevraagd bij de meisjes zelf, wat op zich ook weer vreemd is aangezien het hier de ontvoering van uw zus betrof en jullie toch op zoek zouden zijn gegaan naar de minste aanwijzing aangaande de daders. Ook uw broer M. verklaart dat hij niet weet hoe de mannen eruit zagen (CGVS M., p. 16). Het is bevreemdend dat u niet meer informatie hebt over de ontvoerders van uw zus, te meer aangezien uw zus later terug thuiskwam en jullie dus een heleboel informatie had kunnen geven aangaande datgene dat haar was overkomen. Dat u in deze context niet eens zeker zou weten tot welke groep/militie deze personen behoorden, doet de wenkbrauwen fronsen. Gevraagd waarom precies uw zus ontvoerd werd, antwoordt u omdat ze losgeld wilden krijgen en jullie onder druk wilden zetten om jullie huis te verlaten (CGVS, p. 20-21). Bevreemdend is echter dat u verklaart dat de ontvoerders in het telefoontje naar uw vader alleen over het geld spraken, en niets zeiden over het verlaten van jullie huis (CGVS, p. 21). Twee dagen later belden ze uw vader opnieuw, zo stelt u, en ook dan werd er enkel over het geld gesproken (CGVS, p. 21). Ook uw broer M. stelt dat de ontvoerders geen link maakten met de eerdere dreigbrief; iets wat evenzeer merkwaardig is (CGVS M., p. 17). Waarom u en uw broer de beweerde ontvoering van uw zus dan koppelen aan de eerdere bedreiging, is niet duidelijk en kunnen jullie niet toelichten (CGVS M., p. 17).

Dient bovendien te worden opgemerkt dat het merkwaardig is dat u verklaart dat uw vader eerst klacht ging indienen bij de politie, en dat hij pas daarna werd gecontacteerd door de ontvoerders (CGVS, p. 21). Uw moeder verklaarde immers dat uw vader pas klacht ging indienen nadat hij het telefoontje van de ontvoerders had gekregen (CGVS B. H., p. 9-10). Deze incoherente verklaringen ondermijnen verder de oprechtheid van jullie relaas.

U stelt dat ze uw vader om 50 miljoen Dinar vroegen, en dat hij dit binnen de drie dagen moest afleveren (CGVS, p. 15 & 21). U verklaart verder dat uw vader het bedrag probeerde te verzamelen door zijn zaak en andere waardevolle spullen te verkopen, maar dat ook jullie burens en vrienden hielpen (CGVS, p. 15). De burens waren solidair met jullie, bij zo'n moeilijkheden is iedereen immers bereid om een bedrag te betalen (CGVS, p. 22). Deze uitspraak staat echter haaks op uw eerdere verklaringen dat jullie zo wat de enige soennieten in jullie wijk waren, en dat jullie niet graag gezien werden. Hiernaar gevraagd, stelt u plots dat sommigen wel aardig waren, en anderen jullie pestten (CGVS, p. 22). Uw wijzigende verklaringen hieromtrent spreken boekdelen en ondermijnen verder de oprechtheid van uw relaas.

Ongeveer een maand nadat uw zus terug was vrijgelaten, vond de brand in jullie huis plaats (CGVS, p. 22-23). Gevraagd waarom jullie na de ontvoering dan nog thuis bleven wonen, stelt u dat jullie dachten dat het louter om het geld ging, en dat ze jullie met rust zouden laten nadat ze zoveel gekregen hadden (CGVS, p. 23; CGVS M., p. 18). Dat jullie in de door u geschetste omstandigheden dusdanig naïef waren en, na een dreigbrief (in niet mis te verstane bewoordingen) en een ontvoering, ervan uitgingen dat de militie jullie niet meer zou lastig vallen, doet evenzeer de wenkbrauwen fronsen.

Dient te worden opgemerkt dat het tevens merkwaardig is dat uw vader, uw broer en u na de mislukte poging tot gezinshereniging waarvoor jullie naar Iran gingen, vrijwillig terugkeerden naar Irak. Hiernaar gevraagd, stelt uw broer M. dat jullie niet in Iran konden blijven omdat het een sjiitisch land is, Jordanië was heel duur, Syrië was in oorlog, en dat de enige optie Turkije was maar dat jullie lang moesten zoeken hoe en bij wie jullie er konden gaan (CGVS M., p. 19-20). Dit is niet serieus. Dat jullie vrijwillig zouden terugkeren naar het land waar jullie vervolgd werden, simpelweg omdat het te moeilijk was om jullie elders te vestigen, is niet geloofwaardig. Ook het gegeven dat jullie, als soennieten die vervolging vreesden vanwege sjiïeten, uitgerekend een land met een heel conservatief sjiïtisch bewind (in casu Iran) zouden uitkiezen als land waar jullie veiligheid zochten, is een hele vreemde vaststelling.

Aangaande jullie terugkeer naar Irak verklaart u dat jullie na de brand geen bedreiging meer kregen (CGVS, p. 23; CGVS M., p. 18 & 20). De brand dateert echter van december 2017, en u verliet Irak pas eind maart 2021 (CGVS, p. 11 & 23, CGVS M., p. 5). Dit betekent dat u nog meer dan drie jaar zonder problemen in Irak hebt verbleven. Niet alleen doet dit vermoeden dat jullie dan in werkelijkheid geen problemen hebben gekend met een sjiïtische militie, maar evenzeer doet dit vragen rijzen bij de echte reden achter jullie vertrek naar Iran, jullie terugkeer en daaropvolgend vertrek naar Europa.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die u zou hebben gekend. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

Het gegeven dat familieleden van u hier internationale bescherming werd toegekend, wijzigt evenmin bovenstaande appreciatie van uw asielverzoek. Wat de problemen van uw moeder en zus betreffen, dient te worden opgemerkt dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis dient te worden beoordeeld, waarbij wordt rekening gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de algemene situatie in het land van herkomst op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. De kopieën van uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs en uw paspoort zijn hoogstens een aanduiding van uw identiteit en herkomst, die in de beslissing momenteel niet wordt betwist. U legt weliswaar geen originele stukken neer. Hetzelfde geldt voor de kopieën van de identiteitskaarten, nationaliteitsbewijzen en paspoorten van uw vader en broer. De kopieën van uw verblijfsdocumenten van Turkije zijn hoogstens een aanduiding

van uw verblijf aldaar, hetgeen in deze beslissing momenteel niet wordt betwist. Andermaal geldt hetzelfde voor de kopieën van de verblijfsdocumenten te Turkije van uw vader en broer, alsook voor de kopie van het visum van uw vader, en een kopie van diens coronatest aldaar. De kopie van het document omtrent de afspraak bij de Iraanse ambassade is enkel een aanduiding van deze afspraak in jullie hoofde. Wat de kopie van de dreigbrief en de kopieën van de twee aangiffes betreffen, dient te worden opgemerkt dat dergelijke documenten uw relaas slechts kunnen staven bij het afleggen van geloofwaardige verklaringen, wat allerminst het geval is gebleken. Ook hier dient opgemerkt dat het geen originelen betreffen en dat, gelet op het makkelijk te manipuleren karakter van kopieën, deze überhaupt weinig of geen bewijswaarde hebben. Bovendien is het zo dat alle soorten documenten afkomstig uit Irak onbetrouwbaar zijn omdat er veel corruptie is bij het verstrekken ervan en omdat er zeer veel stukken tegen betaling worden verstrekt of vervalst, zowel in Irak als daarbuiten (zie informatie die toegevoegd is aan het administratief dossier). De foto's van een afgebrand huis tonen geenszins aan wanneer, door wie, en in welke omstandigheden dit huis is afgebrand, noch dat het jullie huis betrof. De bewijswaarde van foto's is überhaupt zeer relatief, gezien niet kan worden vastgesteld in welke omstandigheden en/of met welke bedoelingen ze werden genomen. Hetzelfde geldt voor de foto's van uw vaders operatie. Ook deze tonen daarnaast geenszins aan wanneer of waarom uw vader in het ziekenhuis lag. De kopie van de informatie omtrent het ziekenhuis waar uw vader geopereerd werd, toont op geen enkele wijze aan dat uw vader hier effectief werd geopereerd. De kopieën van het mailverkeer met een advocaat tonen enkel aan dat uw moeder en zus probeerden om de rest van uw familie naar België te krijgen. De kopieën van de volmacht van uw moeder, het levensattest van uw moeder, en de documenten van het OCMW te Lier tenslotte, dragen niet bij ter staving van uw asielrelaas.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport UNHCR international protection considerations with regard to people fleeing the Republic of Iraq van januari 2024 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/policy/countrypos/unhcr/2024/en/147247> of <https://www.refworld.org>) en de EUAA Country Guidance Note: Iraq van juni 2022 (beschikbaar op <http://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-iraqjune-2022> of <https://euaa.europa.eu/asylum-knowledge/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient te worden beoordeeld. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet te worden onderzocht, dit in het licht van enerzijds de door de verzoeker verstrekte bewijselementen en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst erop dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas", afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EUAA Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van een situatie van willekeurig geweld. In de EUAA Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet worden gehouden met de volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methoden en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers de provincie ontvluchten als gevolg van het gewapende conflict.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Er wordt ook rekening gehouden met andere indicatoren, in eerste instantie bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de bovengenoemde indicatoren niet volstaan om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds 2013 grotendeels wordt bepaald door de opkomst van Islamitische Staat (IS) en de strijd daartegen, en sinds de zomer van 2020 tevens door het conflict tussen de Turkse strijdkrachten en verschillende gewapende groeperingen (zoals de PKK) in het noorden van het land (zie de COI Focus Irak – Veiligheidssituatie van 26 april 2023 (update), beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coif_irak_veiligheidssituatie_20230426.pdf; en het EUAA Country of Origin Report Iraq: Security Situation van mei 2024, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_security_situation_20240523.pdf of

<https://www.cgvs.be/nl>). Uit de voormelde informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact hiervan in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Irak.

Er moet dus niet alleen rekening worden gehouden met de huidige situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in de regio waar u vandaan komt. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld.

Deze regio omvat zowel de stad Bagdad als verschillende aangrenzende districten. De stad Bagdad bestaat uit de volgende negen districten: Adhamiyah, Karkh, Karada, Khadimiyah, Mansour, Sadr City, Al Rashid, Rusafa en Nissan. De provincie omvat ook de districten Taji, Tarmiyah, Mahmudiyah, Al Madain en Abu Ghraib.

Het gebied rond de stad Bagdad wordt ook wel de "Bagdad Belts" genoemd. Dit is echter geen officiële term in de bestuurlijke indeling van Irak en het is ook geen duidelijk afgebakende geografische regio. Toch is het duidelijk dat deze "belts" zich zowel binnen als buiten de provincie Bagdad bevinden. Veiligheidsincidenten in het deel van de belts dat zich binnen de provincie Bagdad bevindt, werden dus in mee aanmerking genomen bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in deze provincie. In 2022 werd de totale bevolking van deze provincie geschat op 9.006.001 personen.

De provincie Bagdad staat onder controle van de Iraakse autoriteiten. De Iraqi Security Forces (ISF's) en de Popular Mobilization Forces (PMF's) zijn verantwoordelijk voor de veiligheidscontroles en het handhaven van de orde. Prolaanse milities krijgen steeds meer controle over de "Bagdad Belts". Deze milities controleren de bevolking en de routes rond Bagdad in de hoop de Amerikaanse troepen te verdrijven en de situatie zo vorm te geven dat op langere termijn een demografische meerderheid kan worden behouden. De ISF zijn daarom gedwongen om hun tijd te verdelen tussen deze problematiek en hun strijd tegen Islamitische Staat in Irak en Syrië (IS), wat de efficiëntie van hun inspanningen op beide fronten vermindert.

De dreiging van IS in Bagdad en de Bagdad Belts is beperkt. Volgens het EUAA-rapport "Security Situation", dat betrekking heeft op de periode van 1 februari 2023 tot en met 31 maart 2024, heeft IS nog steeds bolwerken in het Tarmiya-district, ten noorden van Bagdad, en voert het weinig intensieve aanvallen uit op ISF in de vorm van moordaanslagen of hinderlagen met lichte wapens en geïmproviseerde bommen (IED's). Om nog onbekende redenen is het Tarmiya-district een van de meest gewelddadige gebieden geworden. Ondanks de druk van de regeringstroepen slaagt IS er nog steeds in zijn cellen in het noorden van de Bagdad Belts te bevoorraden.

Amerikaanse militairen zijn ook sterk aanwezig in de regio Bagdad en zijn soms het doelwit van represailles door sjiitische milities. Als gevolg van het conflict tussen Hamas en Israël is de frequentie en het geweld van deze aanvallen toegenomen. Na 7 oktober waren de Amerikaanse ambassade in Bagdad en Amerikaanse militaire basissen het doelwit van deze milities, wat de Amerikaanse regering ertoe aanzette om haar personeel ter plaatse om veiligheidsredenen in te krimpen. Het aantal slachtoffers aan Amerikaanse kant blijft echter laag. Deze aanvallen worden meestal uitgevoerd met behulp van drones, IED's of raketten.

Amerikaanse troepen voeren ook indirecte aanvallen uit, meestal als reactie op aanvallen die ze hebben ondergaan. In november 2023 vielen bij een luchtaanval op PMF's in Syrië en in het zuiden van Bagdad acht doden. De federale regering veroordeelde deze aanvallen als een schending van de soevereiniteit van het land en een aanval op het Iraakse veiligheidsapparaat. In december 2023 was de Amerikaanse ambassade het doelwit van "minstens zeven mortieren", maar geen enkele groep eiste de aanval op. In januari 2024 doodde een Amerikaanse aanval een hoge officier en een onderbevelhebber van Harakat Hezbollah al-Nujaba, een door Iran gesteunde PMF, en verwondde zes andere personen. Deze aanval zou zijn bevolen wegens het grote aantal aanvallen op Amerikaanse troepen waarvoor de desbetreffende PMF sinds 17 oktober 2023 verantwoordelijk was. Een andere soortgelijke aanval vond plaats op 7 februari 2024 tegen Kata'ib Hezbollah, waarbij een PMF-commandant en twee van zijn bewakers werden gedood. Kata'ib Hezbollah wordt door de Amerikaanse autoriteiten verantwoordelijk geacht voor de aanval op de Amerikaanse basis in Jordanië op 28 januari 2024. Sinds eind januari laat de beschikbare informatie een scherpe daling zien van het aantal aanvallen op Amerikaanse troepen. Dit zou het gevolg zijn van de wens van de Iraanse elite om de sjiitische milities niet te dwingen tot een open conflict met Amerikaanse troepen.

De PMF's kennen ook interne rivaliteiten. In december 2023 kwamen Saraya Al-Salam (een militia die banden heeft met de Sadristische beweging) en Asa'ib ahl Al-Haq (AAH) meermaals met elkaar in botsing. Deze rivaliteit is voornamelijk gebaseerd op politieke en financiële concurrentie. Er wordt ook gestreden om de territoriale controle over Bagdad, met name in het zuiden van de stad, in het Dora-gebied. In februari 2024 vonden andere gevechten plaats tussen verschillende milities, waarbij verschillende PMF-strijders en burgers omkwamen.

In oktober 2019 was Bagdad het toneel van grote protestbewegingen tegen de heersende politieke klasse, de regering en de buitenlandse inmenging in de Iraakse politiek. De autoriteiten traden hardhandig op tegen de personen die betrokken waren bij de anti-regeringsbetogingen. Er braken gewelddadige conflicten uit tussen betogers enerzijds en de veiligheidstroepen en andere gewapende actoren anderzijds. Deze grote betogingen behoren nu echter tot het verleden. Ze eindigden in maart 2020 als gevolg van de pandemie en de intrekking van de steun van de Sadristen, hoewel er nog steeds kleinschalige betogingen plaatsvinden die soms gepaard gaan met geweld. Dit politiek gemotiveerde geweld is doelgericht en past niet in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, d.w.z. een situatie waarin

de reguliere strijdkrachten van een land tegenover gewapende organisaties staan of waarin twee of meer gewapende organisaties elkaar bestrijden.

Uit het bovenstaande blijkt dat er in de hele provincie veiligheidsincidenten plaatsvinden. Het totale aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers bleef echter zeer laag. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in Bagdad kleinschalig en doelgericht is. De daders kunnen echter vaak niet worden geïdentificeerd. Wel kan worden gesteld dat sjiiitische milities en criminele organisaties verantwoordelijk zijn voor politiek en crimineel geweld, zoals ontvoeringen en afpersing.

Volgens de IOM telde Irak op 31 december 2023 1.123.663 ontheemden (IDP's). IOM maakt ook melding van bijna 4,9 miljoen ontheemde Iraakse burgers die ondertussen zijn teruggekeerd naar hun regio van herkomst. Wat Bagdad en zijn provincie betreft, zijn er op 31 december 2023 naar schatting 94.590 returnees en bevinden er zich 44.848 IDP's in de andere provincies van het land (voornamelijk Erbil en Suleimania).

Volgens de "EUAA Guidance Note" kan er voor geen enkele provincie van Irak worden geconcludeerd dat er sprake is van een situatie waarin het willekeurige geweld in het kader van een gewapend conflict dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan ernstige schade in de zin van artikel 15c van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn. Na een gedetailleerd onderzoek van de beschikbare informatie is de commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat niet kan worden gesteld dat de veiligheidssituatie in Irak, in het bijzonder in de provincie Bagdad, sinds de publicatie van de EUAA Guidance Note in juni 2022 zodanig is veranderd dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die naar Irak terugkeert, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hierbij aansluitend wijst het CGVS er volledigheidshalve nog op dat het EHRM in zijn arrest van 14 januari 2020 in de zaak D. et al. tegen Roemenië (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds zijn arresten in de zaken J.K. et al. tegen Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. tegen België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van die aard is dat de verwijdering van een persoon naar een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

De commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is. Ze erkent ook dat, gelet op de individuele omstandigheden en de persoonlijke context van de verzoeker om internationale bescherming, dit aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Indien een Iraakse verzoeker uit Bagdad wegens zijn specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die bescherming hem toegekend. Gelet op voorgaande vaststellingen en na een grondig onderzoek van de beschikbare informatie, dient echter te worden vastgesteld dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u, louter door uw aanwezigheid aldaar, een risico loopt te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van uw leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Tot slot merkt het CGVS nog op dat het ook in hoofde van uw broer M. (...) een beslissing van weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te hebben en een Arabier te zijn. U bent soennitisch moslim. U bent geboren in Al-Kadhimiyyah, te Bagdad. U groeide echter op in Al-Shaab, waar u woonde tot december 2017. Hierna verplaatsten u en uw familie zich regelmatig, en verbleven jullie in verschillende wijken. Uw moeder H. en zus T. bevinden zich momenteel in België, waar ze op 4 september 2018 de vluchtelingenstatus verkregen (...). Uw vader L. bevindt zich momenteel in Bellikasilir, Turkije. Uw broer H. bevindt zich momenteel tevens

in België, waar hij op 12 april 2023, samen met u, een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend (...).

Op 7 november 2017 vond uw vader een dreigbrief van "Al-Hashd al-Sha'abi" in jullie voortuin waarin stond dat jullie de woning moesten verlaten, anders zouden ze jullie woning in brand steken 'op jullie hoofd'. Uw vader ging dit diezelfde dag melden bij de politie. Deze laatste nam het dreigement echter niet serieus.

Na de dreigbrief bleven jullie twee dagen thuis van school. De derde dag gingen jullie terug naar school.

Uw zus werd ontvoerd op 12 november 2017. Uw vader ging haar van school afhalen rond 13u30 maar hij vond haar niet. Hij vroeg aan haar vriendinnen of zij iets hadden gezien, waarop een meisje zei dat een minibus was langs geweest en dat er drie mannen waren uitgestapt en uw zus hadden meegenomen. Uw vader ging ook die dag opnieuw naar de politie om hierover klacht in te dienen.

Eén of twee dagen later contacteerden de ontvoerders uw vader, ze zeiden dat ze uw zus hadden en vroegen 50.000.000 Iraakse dinar losgeld. Ze gaven uw vader drie dagen de tijd om het geld te betalen. Uw vader verzamelde het geld en bracht het in een zwarte zak naar de brug. Zes uur later lieten ze uw zus vrij.

Ongeveer anderhalve maand later, eind december, was er 's nachts een brand in jullie huis. Hierna verplaatsten u en uw familie zich regelmatig, en verbleven jullie in verschillende wijken. Uw moeder en uw zus verlieten Irak op 15 juli 2018.

Ongeveer een jaar na het vertrek van uw moeder, rond 2019, verbleven uw vader, uw broer en u twee weken in Iran in het kader van een procedure gezinshereniging. Deze mislukte echter, waarna jullie naar Irak terugkeerden.

Uw vader, uw broer en uzelf verlieten Irak eind maart 2021. Jullie reisden naar Turkije. Hierna reisde u samen met uw broer verder via enkele onbekende landen naar België, waar u op 11 april 2023 aankwam, en daags nadien een verzoek om internationale bescherming indiende.

Bij terugkeer naar Irak vreest u vermoord te worden door de militie.

Ter staving van uw verzoek legt u een originele inventaris van uw stukken neer. U legt ook kopieën neer van volgende documenten: uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, de identiteitskaart van uw broer en uw vader, het nationaliteitsbewijs van uw broer en uw vader, het proces-verbaal van de eerste bedreiging, de dreigbrief, en het proces-verbaal van de ontvoering. Daarnaast legt u tevens enkele foto's neer van uw afgebrand huis.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Inzake uw asielverzoek dient te worden vastgesteld dat u zich daarbij integraal baseert op de asielmotieven die door uw broer H. (...) werden aangehaald. Dient evenwel te worden opgemerkt dat in zijn hoofde een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen. Deze beslissing kan hier, ten aanzien van u en de verklaringen die u heeft afgelegd, worden hernomen en luidt als volgt:

(...)

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport UNHCR international protection considerations with regard to people fleeing the Republic of Iraq van januari 2024 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/policy/countrypos/unhcr/2024/en/147247> of <https://www.refworld.org>) en de EUAA Country Guidance Note: Iraq van juni 2022 (beschikbaar op <http://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-iraqjune-2022> of <https://euaa.europa.eu/asylum-knowledge/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient te worden beoordeeld. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet te worden onderzocht, dit in het licht van enerzijds de door de verzoeker verstrekte bewijselementen en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst erop dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas", afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EUAA Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van een situatie van willekeurig geweld. In de EUAA Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet worden gehouden met de volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methoden en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers de provincie ontvluchten als gevolg van het gewapende conflict.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Er wordt ook rekening gehouden met andere indicatoren, in eerste instantie bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de bovengenoemde indicatoren niet volstaan om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds 2013 grotendeels wordt bepaald door de opkomst van Islamitische Staat (IS) en de strijd daartegen, en sinds de zomer van 2020 tevens door het conflict tussen de Turkse strijdkrachten en verschillende gewapende groeperingen (zoals de PKK) in het noorden van het land (zie de COI Focus Irak – Veiligheidssituatie van 26 april 2023 (update), beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coif_irak_veiligheidssituatie_20230426.pdf; en het EUAA Country of Origin Report Iraq: Security Situation van mei 2024, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_security_situation_20240523.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>). Uit de voormelde informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact hiervan in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Irak.

Er moet dus niet alleen rekening worden gehouden met de huidige situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in de regio waar u vandaan komt. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld.

Deze regio omvat zowel de stad Bagdad als verschillende aangrenzende districten. De stad Bagdad bestaat uit de volgende negen districten: Adhamiyah, Karkh, Karada, Khadimiyah, Mansour, Sadr City, Al Rashid, Rusafa en Nissan. De provincie omvat ook de districten Taji, Tarmiyah, Mahmudiyah, Al Madain en Abu Ghraib.

Het gebied rond de stad Bagdad wordt ook wel de "Bagdad Belts" genoemd. Dit is echter geen officiële term in de bestuurlijke indeling van Irak en het is ook geen duidelijk afgebakende geografische regio. Toch is het duidelijk dat deze "belts" zich zowel binnen als buiten de provincie Bagdad bevinden. Veiligheidsincidenten in het deel van de belts dat zich binnen de provincie Bagdad bevindt, werden dus in mee aanmerking genomen bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in deze provincie. In 2022 werd de totale bevolking van deze provincie geschat op 9.006.001 personen.

De provincie Bagdad staat onder controle van de Iraakse autoriteiten. De Iraqi Security Forces (ISF's) en de Popular Mobilization Forces (PMF's) zijn verantwoordelijk voor de veiligheidscontroles en het handhaven van de orde. Prolaanse milities krijgen steeds meer controle over de "Bagdad Belts". Deze milities controleren de bevolking en de routes rond Bagdad in de hoop de Amerikaanse troepen te verdrijven en de situatie zo vorm te geven dat op langere termijn een demografische meerderheid kan worden behouden. De ISF zijn daarom gedwongen om hun tijd te verdelen tussen deze problematiek en hun strijd tegen Islamitische Staat in Irak en Syrië (IS), wat de efficiëntie van hun inspanningen op beide fronten vermindert.

De dreiging van IS in Bagdad en de Bagdad Belts is beperkt. Volgens het EUAA-rapport "Security Situation", dat betrekking heeft op de periode van 1 februari 2023 tot en met 31 maart 2024, heeft IS nog steeds bolwerken in het Tarmiya-district, ten noorden van Bagdad, en voert het weinig intensieve aanvallen uit op ISF in de vorm van moordaanslagen of hinderlagen met lichte wapens en geïmproviseerde bommen (IED's). Om nog onbekende redenen is het Tarmiya-district een van de meest gewelddadige gebieden geworden. Ondanks de druk van de regeringstroepen slaagt IS er nog steeds in zijn cellen in het noorden van de Bagdad Belts te bevoorraden.

Amerikaanse militairen zijn ook sterk aanwezig in de regio Bagdad en zijn soms het doelwit van represailles door sjiiitische milities. Als gevolg van het conflict tussen Hamas en Israël is de frequentie en het geweld van deze aanvallen toegenomen. Na 7 oktober waren de Amerikaanse ambassade in Bagdad en Amerikaanse militaire basissen het doelwit van deze milities, wat de Amerikaanse regering ertoe aanzette om haar personeel ter plaatse om veiligheidsredenen in te krimpen. Het aantal slachtoffers aan Amerikaanse kant blijft echter laag. Deze aanvallen worden meestal uitgevoerd met behulp van drones, IED's of raketten.

Amerikaanse troepen voeren ook indirecte aanvallen uit, meestal als reactie op aanvallen die ze hebben ondergaan. In november 2023 vielen bij een luchtaanval op PMF's in Syrië en in het zuiden van Bagdad acht doden. De federale regering veroordeelde deze aanvallen als een schending van de soevereiniteit van het land en een aanval op het Iraakse veiligheidsapparaat. In december 2023 was de Amerikaanse ambassade het doelwit van "minstens zeven mortieren", maar geen enkele groep eiste de aanval op. In januari 2024

doodde een Amerikaanse aanval een hoge officier en een onderbevelhebber van Harakat Hezbollah al-Nujaba, een door Iran gesteunde PMF, en verwondde zes andere personen. Deze aanval zou zijn bevolen wegens het grote aantal aanvallen op Amerikaanse troepen waarvoor de desbetreffende PMF sinds 17 oktober 2023 verantwoordelijk was. Een andere soortgelijke aanval vond plaats op 7 februari 2024 tegen Kata'ib Hezbollah, waarbij een PMF-commandant en twee van zijn bewakers werden gedood. Kata'ib Hezbollah wordt door de Amerikaanse autoriteiten verantwoordelijk geacht voor de aanval op de Amerikaanse basis in Jordanië op 28 januari 2024. Sinds eind januari laat de beschikbare informatie een scherpe daling zien van het aantal aanvallen op Amerikaanse troepen. Dit zou het gevolg zijn van de wens van de Iraanse elite om de sjiiitische milities niet te dwingen tot een open conflict met Amerikaanse troepen.

De PMF's kennen ook interne rivaliteiten. In december 2023 kwamen Saraya Al-Salam (een militie die banden heeft met de Sadristische beweging) en Asa'ib ahl Al-Haq (AAH) meermaals met elkaar in botsing. Deze rivaliteit is voornamelijk gebaseerd op politieke en financiële concurrentie. Er wordt ook gestreden om de territoriale controle over Bagdad, met name in het zuiden van de stad, in het Dora-gebied. In februari 2024 vonden andere gevechten plaats tussen verschillende milities, waarbij verschillende PMF-strijders en burgers omkwamen.

In oktober 2019 was Bagdad het toneel van grote protestbewegingen tegen de heersende politieke klasse, de regering en de buitenlandse inmenging in de Iraakse politiek. De autoriteiten traden hardhandig op tegen de personen die betrokken waren bij de anti-regeringsbetogingen. Er braken gewelddadige conflicten uit tussen betogers enerzijds en de veiligheidstroepen en andere gewapende actoren anderzijds. Deze grote betogingen behoren nu echter tot het verleden. Ze eindigden in maart 2020 als gevolg van de pandemie en de intrekking van de steun van de Sadristen, hoewel er nog steeds kleinschalige betogingen plaatsvinden die soms gepaard gaan met geweld. Dit politiek gemotiveerde geweld is doelgericht en past niet in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, d.w.z. een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een land tegenover gewapende organisaties staan of waarin twee of meer gewapende organisaties elkaar bestrijden.

Uit het bovenstaande blijkt dat er in de hele provincie veiligheidsincidenten plaatsvinden. Het totale aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers bleef echter zeer laag. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in Bagdad kleinschalig en doelgericht is. De daders kunnen echter vaak niet worden geïdentificeerd. Wel kan worden gesteld dat sjiiitische milities en criminele organisaties verantwoordelijk zijn voor politiek en crimineel geweld, zoals ontvoeringen en afpersing.

Volgens de IOM telde Irak op 31 december 2023 1.123.663 ontheemden (IDP's). IOM maakt ook melding van bijna 4,9 miljoen ontheemde Iraakse burgers die ondertussen zijn teruggekeerd naar hun regio van herkomst. Wat Bagdad en zijn provincie betreft, zijn er op 31 december 2023 naar schatting 94.590 returnees en bevinden er zich 44.848 IDP's in de andere provincies van het land (voornamelijk Erbil en Suleimania).

Volgens de "EUAA Guidance Note" kan er voor geen enkele provincie van Irak worden geconcludeerd dat er sprake is van een situatie waarin het willekeurige geweld in het kader van een gewapend conflict dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan ernstige schade in de zin van artikel 15c van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn. Na een gedetailleerd onderzoek van de beschikbare informatie is de commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat niet kan worden gesteld dat de veiligheidssituatie in Irak, in het bijzonder in de provincie Bagdad, sinds de publicatie van de EUAA Guidance Note in juni 2022 zodanig is veranderd dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die naar Irak terugkeert, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hierbij aansluitend wijst het CGVS er volledigheidshalve nog op dat het EHRM in zijn arrest van 14 januari 2020 in de zaak D. et al. tegen Roemenië (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds zijn arresten in de zaken J.K. et al. tegen Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. tegen België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van die aard is dat de verwijdering van een persoon naar een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

De commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is. Ze erkent ook dat, gelet op de individuele omstandigheden en de persoonlijke context van de verzoeker om internationale bescherming, dit aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Indien een Iraakse verzoeker uit Bagdad wegens zijn specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die bescherming hem toegekend. Gelet op voorgaande vaststellingen en na een grondig onderzoek van de beschikbare informatie, dient echter te worden vastgesteld dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u, louter door uw aanwezigheid aldaar, een risico loopt te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van uw leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurige geweld in de provincie Bagdad in uw hoofd dermate verhogen dat moet

worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 23 van de richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekende partijen geven aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven in de bestreden beslissingen en trachten deze te weerleggen.

Vooreerst benadrukken ze dat hun tegenstrijdige verklaringen zijn toe te schrijven aan het feit dat zij, op moment van de ontvoering van hun zus en verbranding van hun huis, minderjarige kinderen waren die, gelet op hun jonge leeftijd, geen volledig beeld konden krijgen van de feiten die zich destijds hebben voorgedaan.

Verder, wat de ongeloofwaardige verklaringen betreft, dient volgens verzoekende partijen te worden benadrukt dat hun verklaringen identiek dezelfde zijn als deze van hun moeder die op 29 augustus 2018 door verwerende partij werd gehoord. De verklaringen van hun moeder werden door verwerende partij geloofwaardig geacht en bijgevolg werd haar de vluchtelingenstatus toegekend, aldus verzoekende partijen.

Daarnaast wordt in het verzoekschrift omstandig ingegaan op het belang van het beginsel van de gezinseenheid. Verzoekende partijen betogen dat ook al een uitbreiding van het genot van internationale bescherming tot andere gezinsleden van degene aan wie de beschermingsstatus is verleend, geen verplichting inhoudt, er overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie toch dient nagegaan te worden of dergelijke uitbreiding al dan niet mogelijk is. Er wordt in het verzoekschrift aangevoerd dat verwerende partij niet eens onderzocht of dergelijke uitbreiding al dan niet mogelijk zou zijn, dit ondanks het feit dat de voorwaarden waarvan sprake in de rechtspraak van het Hof van Justitie cumulatief vervuld zijn.

2.2. Stukken

Op 26 februari 2025 maakt de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet de Raad een aanvullende nota over waarbij wordt gewezen op volgende informatie, met vermelding van de weblinks:

- UNHCR *International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq* van januari 2024;
- EUAA *Country Guidance Note: Iraq* van november 2024;
- COI Focus *Irak – Veiligheidssituatie* van 26 april 2023 (update);
- EUAA *Country of Origin Report Iraq: Security situation* van mei 2024.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het

geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekende partijen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.3.3. In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat een bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

Verzoekende partijen, die soennitische moslims zijn, stellen Irak te hebben verlaten na bedreigingen van de sjiiitische militie “Al-Hashd al Sha’abi” die ook verantwoordelijk zou zijn voor de ontvoering van hun zus in 2017 en voor hun woningbrand.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoekende partijen niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij een gegronde vrees voor vervolging hebben in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat zij bij een terugkeer naar Irak een reëel risico op ernstige schade lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Zo wordt er in de bestreden beslissingen op goede gronden geoordeeld dat:

i) eerste verzoekende partij verklaart dat ze op 7 november 2017 een dreigbrief ontvingen, waarin stond dat ze de woning moesten verlaten, zo niet zouden ze verbrand worden. Aangaande dit asielmotief is het bevreemdend dat tweede verzoekende partij initieel stelde dat ze ermee dreigden ze te onthoofden mochten ze de woning niet tijdig verlaten, alvorens daarna ook te verklaren dat ze hun huis in brand zouden steken op hun hoofd. Van enige bedreiging met onthoofding maakt eerste verzoekende partij dan, bizar genoeg, geen enkele melding. Nochtans betreft dit toch een zeer bedreigende woordkeuze dat men in alle redelijkheid kan verwachten dat verzoekende partijen hiervoor gelijklopende verklaringen afleggen. Moet hier voor de volledigheid ook opgemerkt worden dat eerste verzoekende partij in de vragenlijst van het CGVS evenmin met enig woord heeft gerept over een mogelijk dreigement met onthoofding. Gevraagd van wie die dreigbrief kwam, stelt eerste verzoekende partij dat deze uitging van Al-Hashd al-Sha’abi, aangezien zij de dominante militie waren in de wijk waar ze woonden. Gevraagd waarom ze dan plots die ernstige bedreiging ontvingen, antwoordt eerste verzoekende partij dat ze dit zelf niet weten, maar zij vermoedt dat dit was omdat ze de enige soennieten waren in de wijk, en haar vader ook in een sjiiitische wijk werkzaam was. Later stelt eerste verzoekende partij dan echter weer dat er in haar wijk wel nog andere soennieten woonden, maar heel weinig en dat dit oude mensen waren. Eerste verzoekende partij legt hierover aanvankelijk dus evenzeer uiteenlopende verklaringen af. Ook tweede verzoekende partij stelt dat in hun wijk Al-Shaab ongeveer negentig procent van de inwoners sjiieten waren, hetgeen dus doet vermoeden dat er nog wel andere soennieten - ook al was dit procentueel een minderheid - naast hen woonachtig waren. De moeder van verzoekende partijen verklaarde tijdens haar persoonlijk onderhoud dat er nog andere soennieten in hun wijk woonachtig waren. Daarnaast gesteld dat ze toch al lang als soennieten in deze overwegend sjiiitische wijk woonden, verklaart eerste verzoekende partij dat haar vader vroeger nog niet gekend was, maar dat vanaf hij zijn zaak (in auto-onderdelen) had, mensen meer over hem en hun familie te weten kwamen. Eerste verzoekende partij stelt echter dat haar vader met zijn zaak startte ongeveer vijf jaar voor deze bedreiging. Dat ze echter gedurende deze vijf jaar geen problemen ondervonden, ondanks dat de vader reeds zijn zaak had geopend, ondermijnt de geloofwaardigheid van de eerdere verklaring waarom ze plots een bedreiging ontvingen. Bovendien is het niet aannemelijk dat de burens in de wijk totaal niet op de hoogte zouden zijn geweest van hun soennitische identiteit. Hiernaar gevraagd, stelt eerste verzoekende partij dat soennieten die geen succes hebben niet zo interessant zijn voor sjiieten, maar dat haar vader succesvol was sinds de opening van zijn zaak en heel goed verdiende. Eerste verzoekende partij antwoordt met andere woorden naast de kwestie, want ook in bovenstaand geval veronderstelt dit dat hun burens/wijkgenoten op de hoogte waren van hun soennitische achtergrond. Eerste verzoekende partij stelt tevens dat zij altijd al gepest werd op school, waarbij kinderen riepen dat ze soennieten zouden doden. Eerste verzoekende partij werd uitgesloten en gediscrimineerd. Deze verklaringen staan opnieuw haaks op de eerdere verklaring dat de

mensen in de wijk voordien niet op de hoogte waren van hun soennitische identiteit. De wijzigende verklaringen van eerste verzoekende partij hieromtrent ondermijnen de geloofwaardigheid van haar verhaal. Tweede verzoekende partij echter, verklaart dan weer dat weinigen in die sjiitische wijken wisten dat ze soennieten waren. Tweede verzoekende partij verklaart dus dat dit wel degelijk geweten was door enkelen. Op de vraag waarom ze op dat moment ineens bedreigd werden terwijl ze voordien met rust werden gelaten, antwoordt tweede verzoekende partij dat de milities sterker en sterker werden en alsmat meer en meer wilden. Zij geeft hier dus een andere reden voor de plotse bedreiging; niettegenstaande blijft zij daarin ook bijzonder vaag en is het nog altijd niet duidelijk wat ineens de oorzaak of aanleiding was tot dat ernstig dreigement;

ii) de vader dezelfde dag van het dreigement een klacht zou zijn gaan indienen bij het politiekantoor in Al-Shaab. Eerste verzoekende partij stelt echter dat de politie het dreigement niet serieus nam. Gevraagd of de familie nog andere veiligheidsmaatregelen nam, stelt eerste verzoekende partij dat ze geen voorzorgsmaatregelen konden nemen omdat hun vader geen machtige mensen kende, en dat het geen zin had want, als men niet op de politie kan rekenen, op wie dan wel. Eerste verzoekende partij verklaart dat zij na deze dreigbrief gewoon naar school bleef gaan; ook haar vader bleef gewoon zijn werk doen. Dergelijk gebrek aan actie of initiatief ondermijnt de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van de bedreiging in hun hoofde. Gevraagd waarom ze dan bijvoorbeeld niet thuis bleven, antwoordt eerste verzoekende partij plots dat ze dachten dat het niet serieus was en dat een willekeurig iemand dat dreigement daar zomaar had gegooid. Tweede verzoekende partij verklaart bovendien dat ze niet direct een andere woning konden vinden. Dit is niet serieus. Dat ze een dergelijke bedreiging dan plots niet ernstig namen, doet de wenkbrauwen fronsen. Dat ze niet onmiddellijk konden verhuizen, kan worden aangenomen, doch hadden ze misschien wel de mogelijkheid tijdelijk elders (bij familie of kennissen) in te trekken en de kat uit de boom te kijken;

iii) moet in deze context toch ook opgemerkt worden dat het merkwaardig is dat eerste verzoekende partij de originele dreigbrief niet kan neerleggen, omdat haar vader die na het indienen van de klacht bij de politie zou hebben weggegooid. Daarenboven, tijdens haar gesprek bij de Dienst Vreemdelingen zaken (hierna: de DVZ), werd gevraagd of eerste verzoekende partij deze dreigbrief nog had, waarop zij antwoordde dat deze zich op dat moment bij haar moeder in Lier bevond. Hiernaar gevraagd tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS, stelt eerste verzoekende partij dat zij misschien verkeerd begrepen werd, en waarschijnlijk bedoelde dat haar moeder van de dreigbrief op de hoogte was. Dit is geen afdoende argument voor haar incoherente verklaringen aangaande de dreigbrief en of deze actueel nog in hun bezit is. Wat er ook van zij, dat de vader een dergelijk belastend stuk zomaar zou hebben weggegooid is weinig aannemelijk;

iv) eerste verzoekende partij verklaart vervolgens dat haar zus op 12 november 2017 werd ontvoerd. Gevraagd door wie zij werd meegenomen, stelt eerste verzoekende partij dat het waarschijnlijk door Al-Hashd Al-Sha'abi was. Dat ze te maken had met deze milite betreft aldus een loutere veronderstelling in hun hoofde. Gevraagd of de meisjes die haar vader inlichtten over de ontvoering van de zus de ouders hadden kunnen herkennen, stelt eerste verzoekende partij dat zij denkt van niet omdat ze waarschijnlijk onherkenbaar waren. Opnieuw betreffen dit loutere vermoedens, die eerste verzoekende partij duidelijk niet heeft afgetoetst en/of bevraagd bij de meisjes zelf, wat op zich ook weer vreemd is aangezien het hier de ontvoering van haar zus betrof en ze toch op zoek zouden zijn gegaan naar de minste aanwijzing aangaande de ouders. Ook tweede verzoekende partij verklaart dat zij niet weet hoe de mannen eruit zagen. Het is bevreemdend dat eerste verzoekende partij niet meer informatie heeft over de ontvoerders van haar zus, te meer aangezien haar zus later terug thuiskwam en ze dus een heleboel informatie had kunnen geven aangaande datgene dat haar was overkomen. Dat eerste verzoekende partij in deze context niet eens zeker zou weten tot welke groep/militie deze personen behoorden, doet de wenkbrauwen fronsen. Gevraagd waarom precies de zus ontvoerd werd, antwoordt eerste verzoekende partij omdat ze losgeld wilden krijgen en ze hen onder druk wilden zetten om hun huis te verlaten. Bevreemdend is echter dat eerste verzoekende partij verklaart dat de ontvoerders in het telefoontje naar haar vader alleen over het geld spraken, en niets zeiden over het verlaten van het huis. Twee dagen later belden ze haar vader opnieuw, zo stelt eerste verzoekende partij, en ook dan werd er enkel over het geld gesproken. Ook tweede verzoekende partij stelt dat de ontvoerders geen link maakten met de eerdere dreigbrief; iets wat evenzeer merkwaardig is. Waarom verzoekende partijen de beweerde ontvoering van hun zus dan koppelen aan de eerdere bedreiging, is niet duidelijk en kunnen ze niet toelichten;

v) bovendien dient te worden opgemerkt dat het merkwaardig is dat eerste verzoekende partij verklaart dat haar vader eerst klacht ging indienen bij de politie, en dat hij pas daarna werd gecontacteerd door de ontvoerders. De moeder verklaarde immers dat de vader pas klacht ging indienen nadat hij het telefoontje van de ontvoerders had gekregen. Deze incoherente verklaringen ondermijnen verder de oprechtheid van het relaas;

vi) eerste verzoekende partij stelt dat ze haar vader om 50 miljoen Dinar vroegen, en dat hij dit binnen de drie dagen moest afleveren. Eerste verzoekende partij verklaart verder dat haar vader het bedrag probeerde te verzamelen door zijn zaak en andere waardevolle spullen te verkopen, maar dat ook de burens en vrienden hielpen. De burens waren solidair met hen, bij zo'n moeilijkheden is iedereen immers bereid om een bedrag te betalen. Deze uitspraak staat echter haaks op de eerdere verklaringen dat ze zo wat de enige soennieten in hun wijk waren, en dat ze niet graag gezien werden. Hiernaar gevraagd, stelt eerste verzoekende partij plots

dat sommigen wel aardig waren, en anderen hen pestten. De wijzigende verklaringen hieromtrent spreken boekdelen en ondermijnen verder de oprechtheid van het relaas;

vii) ongeveer een maand nadat de zus terug was vrijgelaten, de brand in hun huis plaatsvond. Gevraagd waarom ze na de ontvoering dan nog thuis bleven wonen, stelt eerste verzoekende partij dat ze dachten dat het louter om het geld ging, en dat ze hen met rust zouden laten nadat ze zoveel gekregen hadden. Dat ze in de door eerste verzoekende partij geschetste omstandigheden dusdanig naïef waren en, na een dreigbrief (in niet mis te verstane bewoordingen) en een ontvoering, ervan uitgingen dat de militie hen niet meer zou lastig vallen, doet evenzeer de wenkbrauwen fronsen;

viii) dient te worden opgemerkt dat het tevens merkwaardig is dat de vader en de verzoekende partijen na de mislukte poging tot gezinshereniging waarvoor ze naar Iran gingen, vrijwillig terugkeerden naar Irak. Hiernaar gevraagd, stelt tweede verzoekende partij dat ze niet in Iran konden blijven omdat het een sjiietisch land is, Jordanië was heel duur, Syrië was in oorlog, en dat de enige optie Turkije was maar dat ze lang moesten zoeken hoe en bij wie ze er konden gaan. Dit is niet serieus. Dat ze vrijwillig zouden terugkeren naar het land waar ze vervolgd werden, simpelweg omdat het te moeilijk was om zich elders te vestigen, is niet geloofwaardig. Ook het gegeven dat ze, als soennieten die vervolging vreesden vanwege sjiieten, uitgerekend een land met een heel conservatief sjiietisch bewind (in casu Iran) zouden uitkiezen als land waar ze veiligheid zochten, is een hele vreemde vaststelling.

ix) aangaande hun terugkeer naar Irak eerste verzoekende partij verklaart dat ze na de brand geen bedreiging meer kregen. De brand dateert echter van december 2017, en eerste verzoekende partij verliet Irak pas eind maart 2021. Dit betekent dat eerste verzoekende partij nog meer dan drie jaar zonder problemen in Irak heeft verbleven. Niet alleen doet dit vermoeden dat ze dan in werkelijkheid geen problemen hebben gekend met een sjiietische militie, maar evenzeer doet dit vragen rijzen bij de echte reden achter hun vertrek naar Iran, hun terugkeer en daaropvolgend vertrek naar Europa.

In de bestreden beslissingen wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Deze worden door de Raad overgenomen. Het komt verzoekende partijen toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen.

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen er in voorliggend verzoekschrift niet in slagen om voormelde motieven uit de bestreden beslissingen te verklaren of te weerleggen. Verzoekende partijen volharden in hun vluchtmotieven en verklaringen op het CGVS doch brengen geenszins valabele argumenten bij ter ontkrachting van de pertinente, correcte en draagkrachtige motieven in de bestreden beslissingen die steun vinden in de beschikbare informatie en de door henzelf geschetste context en afgelegde verklaringen.

Waar verzoekende partijen hun jonge leeftijd ten tijde van de problemen van hun zus benadrukken, kunnen ze hiermee geenszins hun gebrekkige, incoherente en wijzigende verklaringen verschonen. Immers wijst de Raad erop dat van verzoekers om internationale bescherming, ook wanneer deze jong zijn redelijkerwijze verwacht kan worden dat die consistente, doorleefde, eenduidige en nauwkeurige verklaringen kunnen afleggen over kernelementen van hun vrees, zijnde de oorsprong en omvang van hun problemen met een sjiietische militie.

De Raad stipt hierbij verder aan dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze mag worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent (de omvang van) de problemen. In casu kan niet blijken dat verzoekende partijen, die ondertussen meerderjarig zijn, de nodige actieve houding hebben aangenomen en de nodige interesse hebben getoond teneinde zich preciezer en nauwkeuriger te informeren over kernelementen met betrekking tot hun relaas, hoewel ze na het vertrek van hun moeder en zus nog ongeveer drie jaar samen met hun vader hebben verbleven en ook steeds contact hebben onderhouden met hun zus en moeder die nu net als hen in België verblijven (persoonlijk onderhoud eerste verzoekende partij, p. 9, 11, 23; persoonlijk onderhoud tweede verzoekende partij, p. 3-4, 8-9). Dit doet dan ook afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de ingeroepen vervolgingsvrees.

Met betrekking tot het betoog van verzoekende partijen dat hun verklaringen identiek dezelfde zijn als deze van hun moeder hetgeen door verwerende partij geloofwaardig werd geacht en zij bijgevolg de vluchtelingenstatus werd toegekend, stipt de Raad aan dat in de bestreden beslissingen met reden wordt opgemerkt dat het gegeven dat er aan familieleden hier internationale bescherming werd toegekend, bovenstaande appreciatie niet wijzigt. Er wordt in de bestreden beslissingen immers terecht opgemerkt dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis dient te worden beoordeeld, waarbij rekening wordt gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de algemene situatie in het land van herkomst op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming.

In de verweernota van verwerende partij wordt bijkomend toegelicht dat de moeder van verzoekende partijen in 2018 werd erkend als vluchteling op basis van haar eigen verklaringen destijds, in combinatie met de informatie over de algemene situatie in Irak. Die verklaringen blijken volgens verwerende partij nu echter niet meer te kloppen en evenmin haar profiel als alleenstaande soennitische vrouw zonder netwerk bij terugkeer naar Irak, wat toen het doorslaggevend element uitmaakte voor haar erkenning. Er wordt in de verweernota

aangestipt dat hierdoor voor de moeder een heroverwegingsonderzoek werd opgestart door het CGVS, waarbij zij opnieuw zal worden opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud om haar verklaringen te heronderzoeken en af te toetsen aan de nieuwe afgelegde verklaringen van haar kinderen. Als dusdanig kan het gegeven dat de moeder van verzoekende partijen in 2018 de vluchtelingenstatus werd toegekend op heden ook volgens de Raad geen afbreuk gedaan worden aan de omstandige motieven met betrekking tot verzoekende partijen.

Inzake het beginsel van gezinseenheid en de verwijzing naar artikel 23 van de Kwalificatierichtlijn, wijst de Raad erop dat waar voormeld artikel 23 stelt dat de lidstaten ervoor zorgen dat het gezin in stand kan gehouden worden, deze richtlijn geenszins bepaalt dat de familieleden van een erkend vluchteling of van de persoon die subsidiaire bescherming heeft toegekend gekregen, eveneens recht hebben op deze beschermingsstatus enkel omdat zij familie zijn van de betrokken vluchteling of subsidiair beschermde. Dit blijkt tevens uit het door verzoekende partijen aangehaald arrest Ahmedbekov(a) van het Hof van Justitie, waarin werd geoordeeld dat de Kwalificatierichtlijn niet voorziet in verlening van de vluchtelingenstatus of van de subsidiaire beschermingsstatus aan andere derdelanders dan diegenen die vallen onder de definitie van "vluchteling" en van "persoon die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt" (HvJ, 4 oktober 2018, N. R. K. Ahmedbekova, en R. E. O. Ahmedbekov, nr. C-652/16, punt 48) en dat elke beslissing over de verlening van een van beide statussen moet worden gebaseerd op een individuele beoordeling, om na te gaan of een verzoeker op basis van zijn persoonlijke situatie aan de voorwaarden voor de verlening van de status voldoet. Het doel van de richtlijn is immers om te bepalen of de verzoeker een gegronde vrees heeft dat hij persoonlijk wordt vervolgd of een risico op ernstige schade heeft. Hieruit volgt dat de nood aan internationale bescherming niet zonder meer kan worden vastgesteld of een internationale beschermingsstatus worden toegekend op grond dat een gezinslid van een verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt.

Bovendien staat het verzoekende partijen vrij gebruik te maken van de geëigende procedures die kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van hun gezinssituatie.

De Raad meent ten slotte dat de door verzoekende partijen neergelegde documenten geen afbreuk kunnen doen aan het voorgaande omwille van de in de bestreden beslissingen aangehaalde, pertinente en terechte redenen waartegen geenszins enig dienstig verweer wordt gevoerd.

Uit wat voorafgaat is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan het aangebrachte vluchtrelaas of aan de door verzoekende partijen ingeroepen vrees.

De Raad meent dat verzoekende partijen zich dan ook niet kunnen steunen op de elementen aan de basis van dit ongeloofwaardig bevonden relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op de doodstraf, executie, foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden geviséerd.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoekende partijen.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekende partijen geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *"ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict"*.

Er wordt niet betwist dat er in Irak een gewapend conflict aan de gang is. Dit gewapend conflict spreidt zich niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde gebieden. Uit de beschikbare actuele landeninformatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Bijgevolg moet bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger de focus aldus worden gericht op de regio waar hij leeft (of de regio

van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen niet betwisten dat in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad moet worden beoordeeld.

In dit verband kan integraal gewezen worden op de omstandige motivering in de aanvullende nota van de verwerende partij:

“Uit een grondige analyse van de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds 2013 grotendeels wordt bepaald door de opkomst van Islamitische Staat (IS) en de strijd daartegen, en sinds de zomer van 2020 tevens door het conflict tussen de Turkse strijdkrachten en verschillende gewapende groeperingen (zoals de PKK) in het noorden van het land (zie de COI Focus Irak – Veiligheidssituatie van 26 april 2023 (update) en het EUAA Country of Origin Report Iraq: Security Situation van mei 2024). Uit de voormelde informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact hiervan in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Irak.

Er moet dus niet alleen rekening worden gehouden met de huidige situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in de regio waar verzoekende partij vandaan komt. Gezien haar verklaringen met betrekking tot haar herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld.

Deze regio omvat zowel de stad Bagdad als verschillende aangrenzende districten. De stad Bagdad bestaat uit de volgende negen districten: Adhamiyah, Karkh, Karada, Khadimiyah, Mansour, Sadr City, Al Rashid, Rusafa en Nissan. De provincie omvat ook de districten Taji, Tarmiyah, Mahmudiyah, Al Madain en Abu Ghraib.

Het gebied rond de stad Bagdad wordt ook wel de "Bagdad Belts" genoemd. Dit is echter geen officiële term in de bestuurlijke indeling van Irak en het is ook geen duidelijk afgebakende geografische regio. Toch is het duidelijk dat deze "belts" zich zowel binnen als buiten de provincie Bagdad bevinden. Veiligheidsincidenten in het deel van de belts dat zich binnen de provincie Bagdad bevindt, werden dus in mee aanmerking genomen bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in deze provincie. In 2022 werd de totale bevolking van deze provincie geschat op 9.006.001 personen.

De provincie Bagdad staat onder controle van de Iraakse autoriteiten. De Iraqi Security Forces (ISF's) en de Popular Mobilization Forces (PMF's) zijn verantwoordelijk voor de veiligheidscontroles en het handhaven van de orde. Prolraanse milities krijgen steeds meer controle over de "Bagdad Belts". Deze milities controleren de bevolking en de routes rond Bagdad in de hoop de Amerikaanse troepen te verdrijven en de situatie zo vorm te geven dat op langere termijn een demografische meerderheid kan worden behouden. De ISF zijn daarom gedwongen om hun tijd te verdelen tussen deze problematiek en hun strijd tegen Islamitische Staat in Irak en Syrië (IS), wat de efficiëntie van hun inspanningen op beide fronten vermindert.

De dreiging van IS in Bagdad en de Bagdad Belts is beperkt. Volgens het EUAA-rapport "Security Situation", dat betrekking heeft op de periode van 1 februari 2023 tot en met 31 maart 2024, heeft IS nog steeds bolwerken in het Tarmiya-district, ten noorden van Bagdad, en voert het weinig intensieve aanvallen uit op ISF in de vorm van moordaanslagen of hinderlagen met lichte wapens en geïmproviseerde bommen (IED's). Om nog onbekende redenen is het Tarmiya-district een van de meest gewelddadige gebieden geworden. Ondanks de druk van de regeringstroepen slaagt IS er nog steeds in zijn cellen in het noorden van de Bagdad Belts te bevoorraden.

Amerikaanse militairen zijn ook sterk aanwezig in de regio Bagdad en zijn soms het doelwit van represailles door sjiitische milities. Als gevolg van het conflict tussen Hamas en Israël is de frequentie en het geweld van deze aanvallen toegenomen. Na 7 oktober waren de Amerikaanse ambassade in Bagdad en Amerikaanse militaire basissen het doelwit van deze milities, wat de Amerikaanse regering ertoe aanzette om haar personeel ter plaatse om veiligheidsredenen in te krimpen. Het aantal slachtoffers aan Amerikaanse kant blijft echter laag. Deze aanvallen worden meestal uitgevoerd met behulp van drones, IED's of raketten.

Amerikaanse troepen voeren ook indirecte aanvallen uit, meestal als reactie op aanvallen die ze hebben ondergaan. In november 2023 vielen bij een luchtaanval op PMF's in Syrië en in het zuiden van Bagdad acht doden. De federale regering veroordeelde deze aanvallen als een schending van de soevereiniteit van het land en een aanval op het Iraakse veiligheidsapparaat. In december 2023 was de Amerikaanse ambassade het doelwit van "minstens zeven mortieren", maar geen enkele groep eiste de aanval op. In januari 2024 doodde een Amerikaanse aanval een hoge officier en een onderbevelhebber van Harakat Hezbollah al-Nujaba, een door Iran gesteunde PMF, en verwondde zes andere personen. Deze aanval zou zijn bevolen wegens het grote aantal aanvallen op Amerikaanse troepen waarvoor de desbetreffende PMF sinds 17 oktober 2023 verantwoordelijk was. Een andere soortgelijke aanval vond plaats op 7 februari 2024 tegen Kata'ib Hezbollah, waarbij een PMF-commandant en twee van zijn bewakers werden gedood. Kata'ib Hezbollah wordt door de Amerikaanse autoriteiten verantwoordelijk geacht voor de aanval op de Amerikaanse basis in Jordanië op 28 januari 2024. Sinds eind januari laat de beschikbare informatie een scherpe daling zien van het aantal aanvallen op Amerikaanse troepen. Dit zou het gevolg zijn van de wens van de Iraanse elite om de sjiitische milities niet te dwingen tot een open conflict met Amerikaanse troepen.

De PMF's kennen ook interne rivaliteiten. In december 2023 kwamen Saraya Al-Salam (een militie die banden heeft met de Sadristische beweging) en Asa'ib ahl Al-Haq (AAH) meermaals met elkaar in botsing. Deze rivaliteit is voornamelijk gebaseerd op politieke en financiële concurrentie. Er wordt ook gestreden om de territoriale controle over Bagdad, met name in het zuiden van de stad, in het Dora-gebied. In februari 2024 vonden andere gevechten plaats tussen verschillende milities, waarbij verschillende PMF-strijders en burgers omkwamen.

In oktober 2019 was Bagdad het toneel van grote protestbewegingen tegen de heersende politieke klasse, de regering en de buitenlandse inmenging in de Iraakse politiek. De autoriteiten traden hardhandig op tegen de personen die betrokken waren bij de anti-regeringsbetogingen. Er braken gewelddadige conflicten uit tussen betogers enerzijds en de veiligheidstroepen en andere gewapende actoren anderzijds. Deze grote betogingen behoren nu echter tot het verleden. Ze eindigden in maart 2020 als gevolg van de pandemie en de intrekking van de steun van de Sadristen, hoewel er nog steeds kleinschalige betogingen plaatsvinden die soms gepaard gaan met geweld. Dit politiek gemotiveerde geweld is doelgericht en past niet in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, d.w.z. een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een land tegenover gewapende organisaties staan of waarin twee of meer gewapende organisaties elkaar bestrijden.

Uit het bovenstaande blijkt dat er in de hele provincie veiligheidsincidenten plaatsvinden. Het totale aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers bleef echter zeer laag. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in Bagdad kleinschalig en doelgericht is. De daders kunnen echter vaak niet worden geïdentificeerd. Wel kan worden gesteld dat sjiiitische milities en criminele organisaties verantwoordelijk zijn voor politiek en crimineel geweld, zoals ontvoeringen en afpersing.

Volgens de IOM telde Irak op 31 december 2023 1.123.663 ontheemden (IDP's). IOM maakt ook melding van bijna 4,9 miljoen ontheemde Iraakse burgers die ondertussen zijn teruggekeerd naar hun regio van herkomst. Wat Bagdad en zijn provincie betreft, zijn er op 31 december 2023 naar schatting 94.590 returnees en bevinden er zich 44.848 IDP's in de andere provincies van het land (voornamelijk Erbil en Suleimania).

In de voormelde Country Guidance van november 2024 wordt gesteld dat er voor geen enkele provincie van Irak kan worden geconcludeerd dat er sprake is van een situatie waarin het willekeurige geweld in het kader van een gewapend conflict dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan ernstige schade in de zin van artikel 15c van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn. Voor de provincie Bagdad wordt er gesteld dat er willekeurig geweld plaatsvindt in het kader van een gewapend conflict, maar niet op een hoog niveau waardoor een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om een reëel risico op het lijden van ernstige schade op grond van artikel 15(c) van de Kwalificatierichtlijn, aan te tonen.

Hierbij aansluitend wijst het CGVS er volledigheidshalve nog op dat het EHRM in zijn arrest van 14 januari 2020 in de zaak D. et al. tegen Roemenië (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds zijn arresten in de zaken J.K. et al. tegen Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. tegen België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van die aard is dat de verwijdering van een persoon naar een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

De commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is. Ze erkent ook dat, gelet op de individuele omstandigheden en de persoonlijke context van de verzoeker om internationale bescherming, dit aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Indien een Iraakse verzoeker uit Bagdad wegens zijn specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die bescherming hem toegekend. Gelet op voorgaande vaststellingen en na een grondig onderzoek van de beschikbare informatie, dient echter te worden vastgesteld dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij, louter door haar aanwezigheid aldaar, een risico loopt te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van haar leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van Vreemdelingenwet."

Na zorgvuldige lezing van de landeninformatie beschikbaar in het rechtsplegingsdossier, kan worden geconcludeerd dat er actueel in de provincie Bagdad geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die aanwezig is in of terugkeert naar deze regio louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Dit wordt ook bevestigd in voormelde "Country Guidance Note" over Irak van november 2024 (p. 11-12, 73, 75-76).

Verzoekende partijen brengen in hun verzoekschrift geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop voorgaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een ander daglicht stellen.

Er wordt echter niet ontkend dat de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Bijgevolg rijst, in overeenstemming met wat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest Elgafaji (HvJ 17 februari 2009, C-465/07) heeft gesteld, de vraag of verzoekende partijen persoonlijke omstandigheden kunnen inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad voor hen dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat zij bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de "Country Guidance Note: Iraq" van november 2024 (p. 11-12, 73, 75-76).

Verzoekende partijen laten evenwel na het bewijs te leveren dat zij specifiek worden geraakt, om redenen die te maken hebben met hun persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de provincie Bagdad.

De Raad moet zodoende vaststellen dat verzoekende partijen geen persoonlijke omstandigheden aantonen die in hun hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

Gelet op het voormelde, tonen verzoekende partijen niet aan dat er in hun geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier evenmin andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekende partijen in aanmerking komen voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekende partijen niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partijen op het Commissariaat-generaal uitvoerig werden gehoord. De Raad stipt aan dat verzoekende partijen tijdens het persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kregen de vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, zij konden nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en zij hebben zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.3.9. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekende partijen hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig maart tweeduizend vijftientwintig door:

H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU